

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי היה הגדול בתלמידי רבי עקיבא, מחמשת התלמידים שהעמיד אחרי מות עשרים וארבעת אלפי תלמידיו בימי ספירת העומר. נסמך על ידי רבי יהודה בן בבא [מעשרת הרוגי מלכות]. כתב את ספר הזוהר, את מדרש ה"ספרי" על חומשים במדבר ודברים, אולי גם את מכילתא דרשב"י על חומש שמות [יש אומרים שלא כתבו אלא נקרא כך כי הוא המוזכר בפתיחת המדרש], והרבה הלכות נאמרו בשמו במשנה.

בכל מקום שנאמר במשנה סתם "רבי שמעון" – הכוונה לרבי שמעון בר יוחאי. מרוב הערצה אליו חיברו עליו פיוטים רבים, ויש ששרים בכל ערב שבת את הפיוט "בר יוחאי נמשחת אשריך".

רבי עקיבא אמר לרבי שמעון: "דייך שאני ובוראך מכירין כוחך!"

"כל ימיו של רבי שמעון בר יוחאי לא נראתה הקשת בענן" (ירושלמי ברכות ס"ה א'), כי הקשת רומזת למבול שהיה ראוי להיות, וזכותו של רבי שמעון היתה גדולה להגן על כל העולם מפני הפורענות.

לידת רבי שמעון

התנא האלוקי, רבי שמעון בר יוחאי, נולד כחמישים שנה לאחר חורבן בית המקדש השני. יש דעות שהוא נולד ביום ל"ג בעומר, ויש דעות שנולד בחג השבועות, יום בו ניתנה התורה לעם ישראל.

על לידתו מסופר בספר 'נחלת אבות', שאביו יוחאי היה משבט יהודה, והיה מגדולי הדור, עשיר, נכבד וקרוב למלכות. אשתו של יוחאי, שרה, מזרע הנשיאים היתה, צאצא של הלל הזקן. שרה היתה עקרה ולא נפקדה בבנים. כשראה יוחאי שעברו שנים רבות ועדיין לא ילדה, עלה בדעתו לגרשה. כאשר נודע הדבר לשרה אשתו, לא אמרה לו דבר, אולם הרבתה לצום, לתת צדקה ולהתפלל מתוך בכי גדול לפני ה' בלב נשבר, להצילה מגרושין. וה' שמע את קול תפילתה.

היה זה בליל ראש השנה, יוחאי ראה בחלומו, והנה הוא עומד ביער גדול שיש בו אילנות לאלפים ולרבבות מהם רעננים נושאי פירות, - ומהם יבשים. והוא, יוחאי, נשען על אילן יבש. נשא יוחנן את עיניו וראה איש שמראהו נורא מאד, ועל שכמו כד מלא מים. עבר האיש בכל היער והשקה כמה מהאילנות היבשים. עבר בסמוך לאילנות האחרים והניחם כשהם יבשים, ולא השקה אותם. כאשר הגיע לאילן אשר נשען עליו יוחאי, הוציא מחיקו צלוחית אחת קטנה מלאה מים חיים, והשקה את האילן. יוחאי הבחין כי שרתה הברכה באותם מעט מים, הם גאו מאד וכסו את כל סביבות האילן שעליו נשען. תכף נשא האילן פרי, וגדל מאד. שמח יוחאי מאד על המראה שראה בחלומו, ויקץ משנתו מתוך שמחה, כשבפיו הפסוק: "מושיבי עקרת הבית, אם הבנים שמחה, הללויה".

סיפר את חלומו לאשתו ואמר לה: "חלום חלמתי, ופתרנו לדעתי פשוט הוא: היער הוא העולם, והאילנות הן הנשים מהן נותנות - פירות, ומהן עקרות. בראש השנה נפקדות חלק מהן, ויש מהן שנותרות עקרות. את הינך האילן שעליו נשענתי, אותו השקו ממעיין הברכה,

להוליד בנים צדיקים וחכמים. אמנם, דבר אחד נותר לי להבין: מדוע את כל האילנות השקה האיש מהכד, ואילו את האילן שעליו נשענתי השקה מהצלוחית?

אמרה לו שרה אשתו: תמיהתך תמיהה. ובכן, הרשני ללכת אל הקדוש רבי עקיבא, לספר לו על החלום, והוא יגיד לנו את פתרונו. אמר לה בעלה יוחאי: טוב הדבר! נלך שנינו יחדיו אליו ונספר לו את החלום, והוא, ברוח קדשו אשר האציל עליו האלקים, יגיד לנו את פתרונו.

במוצאי ראש השנה הלכו שניהם יחד אל התנא הקדוש רבי עקיבא. יוחאי סיפר לו את חלומו, ואכן רבי עקיבא פתר לו כאשר פתר יוחאי. וגם הודיע לו את סיבת השקאת אותו אילן מהצלוחית. וכך אמר לו: דע יוחאי, כי חלומך הוא משל על הנשים היולדות והעקרות, ואשתך שרה היא מהעקרות. ורק תפילותיה ורוב דמעותיה, אשר שפכה לפני ה', הן שזיכו אותה ונהפכה מעקרה ליולדת. הצלוחית שראית היא צלוחית של דמעותיה שנאספו, ומהן השקה להוליד לך בנים.

פנה רבי עקיבא אל שרה ואמר: בזאת השנה את הרה ותלדי בן, שיאיר לישראל בחכמתו ובמעשיו!

שמחו יוחאי ושרה אשתו מאד בדברי רבי עקיבא, והלכו לביתם לשלום. ידע יוחאי את אשתו, ואכן הרתה וילדה בן ביום חג השבועות, היום שבו ניתנה תורה לישראל. הבית התמלא אורה מההוד וההדר שחפץ עליו, וכל רואיו ידעו כי סופו להאיר לישראל באור גדול. שמחו הוריו בו מאד והללו את ה', חילקו צדקה ועשו סעודה גדולה ביום מילתו, וקראו את שמו שמעון, כי שמע ה' לקול תפילת אמו ולקול בכיותיה.

מהיום ההוא ואילך הם נתנו עיניהם עליו לשמרו מכל טומאה, ולגדלו בקדושה ובטהרה. כאשר החל לדבר, הרגילוהו אך ורק לדברים שבקדושה. בהיותו בן חמש, מסרוהו לבית אולפנא שהעמיד רבן גמליאל בירושלים, והיה למעיין המתגבר. בהיותו ילד קטן, כבר שאל שאלות בדיני התורה לתנאים הקדושים רבי יהושע בן חנניה ורבן גמליאל. וכך הלך וגדל בתורה, עד כי גדל מאד.

רבי שמעון לומד אצל רבי עקיבא

מיד לאחר חתונתו הלך רבי שמעון [עם חברו רבי חנניה בן חכינאי] לבני ברק ללמוד תורה אצל רבו המובהק רבי עקיבא. שם למדו מרבי עקיבא שלוש עשרה שנה. וגם לאחר שנכלא רבי עקיבא על שהקהיל קהילות ברבים ולימד תורה, היה רבי שמעון לומד ממנו תורה במסירות נפש. [ובספר "תולדות תנאים ואמוראים" כתב שהיה רבי שמעון יושב לפני רבי עקיבא כל ימיו, וכתב שלמד אצל רבו גם לפני מות התלמידים בספירת העומר, והביא גירסת רב שרירא גאון "והיה העולם שמם עד שבאו אצל רבותינו שבדרום ושנאוה להם", לפיה לא בא רבי עקיבא לבדו אלא עם חמשת תלמידיו].

רשב"י ובנו במערה [כע"ח ב 136, בדרכי אבותינו ב 107]

יִשְׁבּוּ ר' יְהוֹדָה וְר' יוֹסִי וְר' שְׁמֵעוֹן, וַיֵּשֶׁב אֶצְלָם יְהוֹדָה בֶּן גְּרִים. פָּתַח ר' יְהוֹדָה וְאָמַר: כְּמָה נָאִים מַעֲשֵׂיהֶם שֶׁל אֲמָה זו! תִּקְנוּ שְׁוִקִים, תִּקְנוּ גִשְׁרִים, תִּקְנוּ מִרְחָצָאוֹת. ר' יוֹסִי שָׁתַק. נִעְנָה ר'

שמעון בן יוחאי ואמר: כל מה שתקנו לא תקנו אלא לצרר עצמם: תקנו שוקים – להושיב בהם זונות, מרחצאות – לעדן בהם עצמם, גשרים – לטל מהם מכס.

הלך יהודה בן גרים וספר דבריהם ונשמעו למלכות. אמרו: יהודה שעלה – יתעלה, יוסי ששנתק – יגלה לצפורי, שמעון שגנה – יהרג.

הלך ר' שמעון ובנו ונתחבאו בבית המדרש. כל יום היתה אשתו מביאה להם פת וכד של מים וסעדו.

כשגברה הגזרה אמר לבנו: נשים דעתן קלה עליהן, שמא יצערוה ויתגלה. הלכו ונתחבאו במערה.

נעשה נס ונברא להם חרוב ומעין, והיו פושטים בגדיהם ויושבים עד צוארם בחול. כל היום עסקו בתורה: בזמן תפלה היו מתלבשים ומתעטפים ומתפללים, ואחר כך היו חוזרים ופושטים בגדיהם, כדי שלא יבלו.

ישבו שנים עשרה שנה במערה.

בא אליהו ועמד על פתח המערה, אמר: מי יודיע לבן יוחאי שמת הקיסר ובטלה גזרתו?

יצאו וראו בני אדם כשהם חורשים וזורעים. אמר: מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה! כל מקום שנותנים עיניהם מיד נשרף. יצאה בת קול ואמרה להם: להחריב עולמי יצאתם? חזרו למערתכם!

חזרו והלכו וישבו שנים עשר חדש, אמרו: משפט רשעים בגיהנם שנים עשר חדש.

יצאה בת קול ואמרה: צאו ממערתכם!

יצאו וישבו על פתח המערה. ראו ציד עומד וצד צפורים ופורס מצודתו. וכששמע ר' שמעון בת קול אומרת: "דימוס, דימוס" – הצפור נצולת; וכששמע בת קול אומרת: "ספקולא" – היתה נצודת ונלכדת. אמר: צפור מבלעדי שמים אינה נצודת, נפש אדם לא כל שכן.

יצאו מן המערה. כל מקום שהיה ר' אלעזר מכה היה ר' שמעון מרפא. אמר לו: בני, די לעולם אני ואתה.

ערב שבת עם חשכה ראו זקן אחד כשהוא אוחז בידו שתי חבילות של הדסים ורץ בין השמשות. אמרו לו: אלו למה לך? אמר להם: לכבוד שבת. - ויהא די לך באחד. - אחד כנגד "זכור" (שמות כ, ז) ואחד כנגד "שמור" (דברים ה, יא). אמר לו ר' שמעון לבנו: ראה, כמה חביבות מצוות על ישראל. נתישבה דעתם.

שמע ר' פינחס בן יאיר חתנו ויצא לקראתו. הכניסוהו לבית המרחץ בטבריא והתחיל מתקן את בשרו. ראה ר' פינחס סדקים בגופו, התחיל בוכה, ונשרו דמעותיו על בשרו של ר' שמעון, וצעק מתוך כאב. אמר לו ר' פינחס: אוי לי שראיתיך בכה! ואמר לו: אשריך שראיתיך בכה, שאלמלא ראיתיך בכה לא מצאת בי כה.

אמר ר' שמעון: הואיל ונעשה לי נס אלך ואתקן תקנה.

אמר לו: יש דבר שצריך תקון? אמר לו: יש כאן מקום של ספק טמאה והכהנים מצטערים להקיפו. אמר לו: יש כאן אדם שיודע שהחזקה כאן טהרה? אמר לו זקן אחד: כאן קצץ בן

זכאי תרמוסי תרומה. עשה אף הוא כה. כל מקום שהיה קשה – טהרו, וכל מקום שהיה רפה – צינו.

אמר אותו זקן: טהר בן יוחאי בית הקברות. אמר לו: אלמלא היית עמנו, ואפילו היית עמנו ולא נמנית עמנו – יפה אתה אומר; עכשו שהיית עמנו ונמנית עמנו – יאמרו: זונות מפרנסות זו את זו, תלמידי חכמים לא כל שכן? נתן בו עיניו ומת.

ראהו כותי אחד עם הארץ, אמר: כלום לא אלה ואשחק באותו זקן של היהודים? נטל מת וטמנו בשוק שטהרו בבקר. הלך אצלו ואמר לו: וכי לא טהרת שוק פלוני? אמר לו: הן – ואם אוציא לך מתים אחרים? אמר לו: הוצא. הראה לו. צפה ר' שמעון ברוח הקדש שהוא נתנו שם. אמר: גוזרני על העליון שיירד ועל התחתון שיעלה וכה היה.

יצא ר' שמעון לשוק וראה את יהודה בן גרים. אמר: עדין יש לזה בעולם! האם הוא עדיין חי? נתן בו עיניו ועשאו גל של עצמות.

[יצא מזה לטובה: כל סודות התורה שלמד ר' שמעון עם בנו וכתבם לאחר מכן ב"זוהר"].

בקעה של זהב [בדרכי אבותינו ב 124]

מעשה בתלמיד אחד של רבי שמעון בן יוחאי שיצא לחוץ לארץ. הצליח ה' דרכו, וכשחזר לארץ היה עשיר מאוד. היו חבריו התלמידים רואים אותו ומקנאים בו, והיו מבקשים לצאת לחוץ לארץ. ידע רבי שמעון מה בלב תלמידיו ומה הם חושבים לעשות. יום אחד קרא להם, ואמר: בואו אתי לבקעת (=לעמק) פני מדון שעל יד העיר, ואראה לכם דבר. הלכו התלמידים אתו והגיעו לבקעה.

כשהגיעו לשם, עמד רבי שמעון והתפלל אל ה' שימלא את בקשתו, ואחר כך קרא: בקעה, בקעה, המלאי דיגרי זהב!

רק סיים רבי שמעון את דבריו, והתחילה הבקעה להתמלא מטבעות זהב, והיתה נוצצת ומבריקה וזוהרת לפניהם.

אז פנה רבי שמעון אל תלמידיו ואמר להם: אם זהב אתם מבקשים, הרי לכם זהב! כל מי שרוצה לטל – יטל. אבל דעו לכם, שכל מי שנוטל עכשו מן הזהב הזה – נוטל מן השכר שה' שומר לו על למוד התורה בעולם הבא.

עמדו התלמידים כלם במקומם ולא זזו. לפתע לא הרגישו עוד חשק לקחת זהב ולהיות עשירים. אף אחד מהם לא הושיט את ידו לאוצר המנח לפניהם, וגם לצאת לחוץ לארץ לא בקשו עוד. הם הבינו, שטוב ללמד תורה בארץ ישראל יותר מאשר לצבר עשר בנכר. ואיש לא בקש לקבל זהב בעבור המצוה של למוד תורה.

והזהב אשר בבקעה? – מי יודע... אולי התפלל רבי שמעון שנית אל ה', אחרי שראה שתלמידיו חזרו בתשובה, ובקש שהזהב יעלם בדרך פלא כפי שהופיע, וה' שמע בקולו. אך את הבקעה אפשר לראות עד היום הזה.

● דגשים: ניסיון העושר. השמח בחלקו.

- **דיון:** כל ילד יגיד במה יש לו קושי וכיצד הוא צריך לשמוח למרות הקושי (לדוגמא: לי קשה לרוץ מהר, לי קשה בחשבון, לי קשה בקריאה). חשוב מאוד להראות לתלמידים שזה מלמד אותנו אישית כיצד לשמוח בחלקנו!

חכמת רבי שמעון

מעשה באיש ואשה שחיו במקום שנקרא צידן. במשך שנים רבות היו נשואים האיש והאשה, אך ילדים לא נולדו להם. לאחר עשר שנות נשואין ללא ילדים, באו האשה ובעלה אל רבי שמעון בר יוחאי ואמרו לו שמכיון שאין להם ילדים הם מעוניינים להתגרש זה מזה.

השיב להם רבי שמעון בר יוחאי: כשם שכאשר התחתנתם זה עם זו עשיתם זאת בסעדה גדולה – במאכל ובמשטה, כך תתגרשו מתוך מאכל ומשטה.

שמע הזוג בקול רבי שמעון בר יוחאי, ואכן הלכו ועשו לעצמם "מסבת גרושין" – סעודה גדולה ויום טוב. במהלך הסעודה האשה השקתה את בעלה יין יתר על המדה, כיון שהתישבה דעתו של הבעל, אמר לאשתו: בתו! ראי כל חפץ טוב שיש לי בבית, טלי אותו – ולכי לבית אביה.

האשה קבלה בשמחה את הרעיון של הבעל, ולאחר שהוא נרדם רמזה לעבדיה ולשפחותיה ואמרה להם שישאו את הבעל במטה ויליכוהו לבית אביה...

בחצי הלילה התעורר הבעל, וכאשר התפכח מיינו שאל את אשתו: היכן אני? – השיבה האשה בפשטות: בבית אבי. שאל האיש: מה לי ולבית אביה? – ענתה האשה: הרי ככה אמרת לי – שאבחר חפץ טוב מהבית ואוליך אותו לבית אבי – ואין לי חפץ טוב בעולם יותר ממך!

הלכו שוב בני הזוג אצל רבי שמעון בר יוחאי, עמד והתפלל עליהם – ונפקדו.

- אהבה אמיתית חשובה לבניין הבית. בהתאם לצורך ניתן להרחיב בעניין.

שש מאות דינרים [כע"ח ג 135, בדרכי אבותינו ב 128]

בליל ראש השנה הראו לרבי שמעון בר יוחאי בחלום שלבני אחותו צפוי הפסד גדול בשנה החדשה – מלך הרומיים ידרש מהם שש מאות דינרים, והם יהיו מכרחים לשלם לו סכום גדול זה.

כשהתעורר רבי שמעון, ידע שחלום זה יתגשם בעתיד והצטער. אמנם בני אחותו עשירים היו, סוחרים במשי יקר, אבל צר היה לו שיהיה עליהם לתת למלך רשע זה סכום גדול כל כך על לא דבר. הרי טוב יותר שיעזרו בכסף זה לעניים ויקימו בו מצות צדקה.

הזמין רבי שמעון את האחים אליו לדבר על לבם ולשכנע אותם, שיקבלו עליהם לפרנס את כל עניי העיר בשנה הזאת. תחלה לא רצו להסכים: מנין נקח כל כך הרבה כסף? טענו – הרי מרביתם הם העניים, ולא נוכל לבדנו לתת להם כל מה שהם צריכים. אולי לא יספיקו הרחמים שאנו מרויחים מן המסחר שלנו להפריש מהם סכומים גדולים כאלה?

אמר להם רבי שמעון בר יוחאי: אתם תוציאו משלכם, ותרשמו הכל בפנקס. אם בסוף השנה יתברר שלא היה לכם כל כך הרבה רוח, והוצאתם יותר מיכלתכם, אחזיר לכם את החסר משלי.

לא הרפה מהם רבי שמעון עד שקבלו עליהם לפרנס את העניים, כפי שבקש; ואכן הוציאו בשנה זו כסף רב לצדקה, ואת הכל רשמו בפנקס.

בסוף השנה הלשינו עליהם אנשים רעים, שכאלו הם עוסקים במסחר המשי בלי רשיון מאת המלך. שמע המלך והאמין לדברי המלשינים. עד מהרה הגיע אל האחים שליח מאת המלך, ודרישה בפיו:

עליכם לשלם קנס גדול! בחרו אחד מהשנים – או שתכינו מכספכם בגד ארגמן מפאר למלך, או שתשלמו לקפת המלך שש מאות דינרים!

לא יכלו האחים להוציא עוד סכום כסף גדול כזה, ושליח המלך אסר אותם בבית הכלא, עד שישלמו את הקנס.

שמע רבי שמעון בר יוחאי ובא אליהם לבית הכלא. מצא את האחים עצובים ומדכאים.

- כמה הוצאתם השנה לצדקה? שאל אותם.

הכל רשום כאן, ענו לו והגישו לו את הפנקס.

עין רבי שמעון בפנקס, חשב ומצא שהוציאו שש מאות דינרים פחות ששה. אמר להם:

- תנו לי ששה דינרים, ואוציא אתכם לחפשי!

הסתכלו בו בני אחותו בתמהון ואמרו:

- רואים אתם, אותו שליח זקן של המלך דורש מאתנו שש מאות דינרים, ואתה אומר שנתן לך רק ששה ותוציא אותנו מבית הכלא? כיצד יתכן דבר כזה?!

אמר להם: תנו לי ששה דינרים ותשתחררו. מה אכפת לכם אתם?

נתנו לו ששה דינרים בסתר, כדי שלא ירגישו בכך שומרי בית הכלא, ורבי שמעון הלך אל שליח המלך ואמר לו:

- אנשים אלה שאסרת, לא עשו שום דבר רע. קח נא את ששת הדינרים הללו ושחרר אותם. למלך אינך צריך לספר דבר על זה, כי לא חטאו לו, והוא כבר שכח את כל הענין.

שליחו של המלך כלל לא היה בטוח שהמלשינים דברו אמת, וספק היה בלבו אם יוכל לקבל את הקנס מן האחים. לכן שמח לקבל את ששת הדינרים ושחרר את האסורים.

באו האחים אל דודם רבי שמעון להודות לו ולשאל אותו כיצד עלה בידו להוציא אותם ממאסרם בכל כך מעט כסף.

אחרי שספר להם, שאלו בתמיהה:

- האם ידעת מקדם שידרשו מאתנו שש מאות דינר דוקא?

השיב רבי שמעון:

- יִדְעָתִי כָּבֶר מְלִיל רֹאשׁ הַשָּׁנָה!

- אִם כֵּן, מִדּוּעַ לֹא אִמְרָתְךָ לָנוּ? בְּרָצוֹן הָיִינוּ מוֹצִיאִים לַצִּדְקָה גַּם אֶת שֵׁשֶׁת הַדִּינָרִים שֶׁחִסְרוּ לְחֻשְׁבוֹן.

עֲנֵה לָהֶם רַבִּי שְׁמַעוֹן:

- אֱלוֹ אִמְרָתִי לָכֶם, הָיִיתֶם מֵאֲמִינִים לִי וְנוֹתְנִים אֶת כָּל הַכֶּסֶף לַצִּדְקָה כְּדִי לְהַנְצִל מִן הַקֶּנֶס, וְלֹא הָיִיתֶם עוֹשִׂים זֹאת לְמַעַן קִיּוּם הַמִּצְוָה. עַכְשָׁיו גַּם נִצְלַתֶם וְגַם זָכִיתֶם בְּמִצְוַת צִדְקָה בְּלִי לְחֻשֵׁב עַל תּוֹעֵלַת עַצְמְכֶם!

• חֲשִׁיבוֹת הַעֲשִׂיָּה לְשֵׁם מִצְוָה.

פְּטִירַת רַבִּי שְׁמַעוֹן

רַבִּי שְׁמַעוֹן הָיָה תָּנָא גָּדוֹל בְּמִיחָד. הוּא כָּתַב אֶת סֵפֶר הַזִּהָר, וְהִשְׁמִיעַ לְכָלֶם אֶת חֻכְמַת הַקְּבֵלָה הַעוֹסֶקֶת בְּסִדּוֹת הַתּוֹרָה.

בְּיוֹם ל"ג בְּעֶמֶר, כְּאִשֶּׁר עָמַד רַבִּי שְׁמַעוֹן לְהַפְטֵר מִן הָעוֹלָם, סוֹבְבָה אִשׁ אֶת הַבַּיִת, וְלֹא הָיוּ הַתְּלָמִידִים יְכוּלִים לְהַכְנִס אֵלָיו, מִלְּבַד תְּלָמִידִים בּוֹדְדִים.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְתְּלָמִידִים: דְּעוּ לָכֶם, שֶׁהַיּוֹם לִפְנֵי פְטִירָתִי נִתְּנָה לִי רְשׁוּת מִשְׁמַיִם לְגַלוֹת לָכֶם סִדּוֹת שֶׁלֹּא יָכֻלְתִּי לְגַלוֹת לָכֶם עַד עַתָּה. רַבִּי אַבָּא יָכַתֵּב אֶת הַדְּבָרִים, וְשָׂאֵר הַתְּלָמִידִים יִרְחֹשׁוּ בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם אֶת מָה שֶׁאֲנִי אֹמֵר.

בְּאוֹתָהּ שָׁעָה גָּלָה רִשְׁבִּי לְתְּלָמִידָיו דְּבָרִים עֲמֻקִּים מְאֹד, שֶׁנִּכְתְּבוּ עַל יְדֵי רַבִּי אַבָּא בְּסֵפֶר שֶׁנִּקְרָא "אֲדָרָא רַבָּה".

לְאַחַר מָכֵן נִחָה נִפְשׁוֹ שֶׁל רִשְׁבִּי וְנִפְטַר מִהָעוֹלָם. בְּשָׁעָה שֶׁיֵּצְאָה נִשְׁמָתוֹ, שָׁמְעוּ כָּלֶם בַּת קוֹל מִשְׁמַיִם מְכַרִּיזָה: "כָּלֶם מִזְמָנִים לְהִלּוּלָא שֶׁל בֵּר יוֹחָאִי".

לִכֵּן מֵאָז בְּכָל ל"ג בְּעֶמֶר אָנוּ מְדַלִּיקִים מְדוּרוֹת, שֶׁהֵן מַעֲיֵן נֵר נִשְׁמָה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּר יוֹחָאִי, וְנוֹהֲגִים לְשִׁיר בְּמְדוּרָה אֶת הַשִּׁיר "בֵּר יוֹחָאִי". רַבִּים מֵעַם יִשְׂרָאֵל נוֹהֲגִים לְלַכֵּת לְמָרוֹן, שֶׁם נַעֲרַכְתָּ הַלּוּלָא עֲנֻקִית לְזִכְרוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּר יוֹחָאִי.